కథా కౌముది

అపూర్వచిత్ర (సినీ నిర్మాణ సంస్థ) సహకారంతో కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీలో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

కాలచక్రం

అపర్ణ మునుకుట్ల గునుపూడి

"చెప్పిన మాట విను నాన్నా! నా బంగారు తండ్రివికదూ. నేనిప్పుడే బజారుకెళ్ళి చిటికెలో వచ్చేస్తాగా. "

అమ్మ వెనకాల బజారుకి వెళ్ళాలని మారాం చేస్తున్న మా తమ్ముడ్ని బుజ్జగిస్తోంది. ఎంత చెప్పినా వినడం లేదు తమ్ముడు. అవును మరి, ఎవరైనా వీధిలోకి వెళుతూంటే ఎంచక్కా వాళ్ళతో వెళ్ళాలని ఎవరికుండదు.

"అబ్బబ్బ, చెప్పినమాట వినరు బాబు ఈ పిల్లలు ఎలా చేసుకోవాలో ఏమిటో", అనుకుంటూ, "ఇదిగో సుందరీ చూడు, తమ్ముడిని కొంచెం చూసుకో. నేనిప్పుడే బయట పనులు చూసుకుని వచ్చేస్తాను" అంటూ నాకు హుకుం జారీచేసి చటుక్కుని బయటకెళ్ళి తలుపు దగ్గరగా వేసేసింది అమ్మ.

"వాడు చేసే అల్లరి ఇంతా అంతా కాదు. అమ్మ చెప్పినమాటే వినడంటే ఇక నేచెప్పిన మాట వింటాడూ? వాడు చేసే అల్లరి వాడు చేస్తూ ఉంటాడు. వాడు అల్లరి చేసెడని మళ్ళీ నన్నే కోప్పడతారు" అని గొణుక్కుంటూ సరేనన్నాను..

నాకప్పుడు పదకొండేళ్ళు. చెల్లికి తొమ్మిదేళ్ళు, తమ్ముడికి ఆరేళ్ళు. చెల్లెలు దానిపాటికి అది బొమ్మలాటలు, బొమ్మ పెళ్ళిళ్ళతో హాయిగా కాలక్షేపం చేసేస్తుంది. ఎటొచ్చి తమ్ముడే ఏక అల్లరి. ఒకచోట ఉండడు సరికదా తోక తెగిన కోతల్లే అస్తమానం గెంతుతూ ఉంటాడు. వాడిని కూచోపెట్టి ఏదైనా పని చేయించడం వాడిని పుట్టించిన బ్రహ్మతరం కూడా కాదు. పైగా వాడు అల్లరి చేసినప్పుడల్లా అందరినీ కలిపి "చెప్పినమాట వినరమ్మా ఈ పిల్లలు" అంటుంది అమ్మ. నేనే ఎప్పుడూ వింటాను. ఇప్పుడు విన్నానా లేదా? అప్పుడప్పుడే వినను. ఎందుకంటే బుద్ధిగా అమ్మ చెప్పినమాట విన్నానంటే నేను అస్తమానం ఏవో పనులు చేస్తూనే ఉంటాను. మరి నేనెప్పుడు ఆడుకోవాలి. అందుకే అప్పుడప్పుడు వినను. అలాంటప్పుడే అమ్మ వెళ్ళి నాన్నతో చెబుతుంది. నాన్నేమో "చెప్పినమాట వినేడువు. అసలే ఆడపిల్లవి కూడాను" అని కోప్పడతారు. ఆడపిల్లనయితే మాత్రం నేనెందుకు వినాలో నాకర్థం కాదు. తమ్ముడిని ఎప్పుడూ మగపిల్లాడివి చెప్పినమాట విను అనడం నే వినలేదు. సరే ఎలాగైతేనేం, అప్పుడప్పుడు వింటూ, మరొకప్పుడు వినకుండా మెల్లిగా హైస్కూలు మంచి రాంక్‌లో ముగించేను.

ఇప్పుడు అసలు గొడవ మొదలైంది. అమ్మేమో "అంత మంచి మార్కులువచ్చేయి చక్కగా ఇంజినీరు చదవ్వే" అంటోంది. నాన్న సరే సరి, నేను బయాలజీ తీసుకుని డాక్టర్నపోయినట్టు ఊహించేసుకుంటున్నారు. నాకేమో తెలుగు తీసుకోవాలని ఉంది. అమ్మ చెప్పినమాట వినాలా, నాన్నచెప్పినమాట వినాలా, నాకు నచ్చింది చేయాలా? వాళ్ళు చెప్పింది చెయ్యడం పెద్ద కష్టం కాదు. కాని నేను

చెప్పింది వాళ్ళు ఎందుకు వినకూడదు అన్నది అసలు ప్రశ్న. "ఆడపిల్లకి డాక్టరీ చదువు ఎందుకండి, రాత్రి పగలు పని చేస్తే పిల్ల నలిగి పోతుంది అంది" అమ్మ.

అంత మాటంటుందా, అమ్మ. ఆడపిల్లనైతే ఏం, పని చేయలేనా అనుకుంటూ, అమ్మ ఆలోచనలు తల్లక్రిందులు చేయడానికైనా డాక్టర్ అవాలని పౌరుషం వచ్చేసింది. అందుకే బయాలజీలో చేరి M.B.B.Sకి ప్రయత్నం చెయ్యడం, అది విఫలమవుతే B.A తెలుగులో చేరిపోవడం అన్న పథకంతో బయాలజీలో చేరిపోయేను. అమ్మ మీద పంతమో, నా గ్రహ బలమో, మొత్తానికి ఇంటరు మంచిమార్కులతో పాసయి, Entranceలో కూడా మంచి రాంక్ వచ్చేసింది. తెలుగు చదవాలన్న నా కలలు కరిగిపోతూంటే, ఎందుకో గాని ఇదంతా అమ్మా, నాన్న కలిసి నన్ను మాయ చేయడానికి ఆడిన నాటకమేమో అన్న అనుమానం వచ్చింది. ఎందుకంటే అప్పుడు ఆడపిల్ల డాక్టరీ కష్టం అదీ ఇదీ అన్న అమ్మ ఇప్పుడు అస్సలు నోరు విప్పడం లేదే. ఇదమిద్ధంగా ఏదీ తేల్చుకోకుండానే M.B.B.S సీటు రావడం, పెద్దగా ఆలోచించే వ్యవధి లేకపోవడం, సరే ఎలాగూ పంతం పట్టేనుకదా అదైనా తీర్చుకుందాం అనుకుని అందులో చేరిపోవడం జరిగి పోయేయి. నాన్న తన పంట పండిందని పొంగిపోయి ఉంటారు. చెల్లెలు తమ్ముడు కూడా పెద్ద చదువులకి వస్తున్నారు కనక, వాళ్ళు నన్ను చూసి కొంచెం వళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని బుద్ధిగా చదవడం మొదలు పెట్టేరు. ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే అనిపించింది. కాని మనసు మారుమూల ఎక్కడో అమ్మా, నాన్న ఏదైనా పథకం వేసి నన్ను ఇందులోకి తోసేరా అన్న అనుమానం లేకపోలేదు. ఆ విషయం తరచి తర్కించే తీరిక ఇప్పుడు లేదు.

నేను M.B.B.S చదువుతూండగానే తోటి విద్యార్థి మాధవ్‌తో పరిచయం.ఆ పరిచయం ప్రేమగా మారడం జరిగేయి. డిగ్రీ అయ్యాక పెళ్ళి చేసుకుందాం అన్న నిర్ణయం కూడా చేసుకున్నాం. ఈ విషయంలో మాత్రం అమా నాన్న, నేను చెప్పినమాట విని తీరాలని తీర్మానించుకున్నాను. నేను వాళ్ళన్నట్టు M.B.B.S చదవడం వల్ల నన్ను గౌరవించాలనుకున్నారో, లేక మాధవ్ మంచిపిల్లాడనుకున్నారోగాని మొత్తానికి మా ప్రేమను పరిణయం చెయ్యడానికి సంతోషంగానే ఒప్పుకున్నారు. చెల్లెలు M.Sc లో చేరింది. తమ్ముడు మామూలే, ఇంజినీరింగులో చేరేడు. చూస్తూండగా చెల్లెలు చదువు అయ్యేలోపల దాని పెళ్ళి కుదరడం, నాకు కొడుకు పుట్టడం చకచకా జరిగిపోయేయి. రెండూ చాలా ఆనందకరమైన విషయాలే కాని చెల్లెలు దాని మొగుడితో అమెరికా వెళుతూంటే చాలా దిగులు పుట్టింది. దిగులు కాదూ మరి. ఎంత చెప్పినమాట వినకపోయినా మేం ముగ్గురం ఒకర్ని విడచి ఒకళ్ళం ఎప్పుడూ ఉండలేదు. ఇప్పుడు అది అంత దూరం వెళుతూంతే మరి గుండెల్లో ఏదో బాధ, భయమూను. దాన్నించి తేరుకుని అటునించి ఇటు తిరిగేప్పడికి నాకు రెండో కొడుకు పుట్టడం, తమ్ముడు పై చదువులకి అమెరికా వెళుతున్నానడం! ఇదేమిట్రా ఇద్దరూ నన్ను వదలి అంత దూరం వెళుతున్నారు అని బాధపడ్డాను. నా పిల్లలు నావాళ్ళని దూరం చేస్తున్నారా అని కోప్పడ్డాను. ఏం పడ్డా, ఏదీ ఆగలేదు.

పిల్లలు మెల్లిగా పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు. బళ్ళో చేరడాలు, చదువుకి కావలిసినా సరంజామా కొనడాలు, హోంవర్కులూ, ఒకటేమిటి, అన్నీ మొదలయ్యాయి. చిన్నతరగతుల్లో ఉన్న వాళ్ళచేత చదివించడం నా తరం కావడం లేదు. పిన్నీ, మావయ్యా కలిసి వీళ్ళిద్దరినీ తెగ ముద్దు చేసేరేమో వీళ్ళదగ్గర లేని ఆట బొమ్మ లేదు. ప్రొద్దస్తమానం వాటితోనే కాలక్షేపం చేస్తామంటారు. అది నాకు కుదరదు. ఏ తలితండ్రులకి మాత్రం కుదురుతుందేమిటి?

"చూడు విజయ్! చెప్పినమాట విని హోంవర్కు ముగించేసి ఎంత సేపైనా ఆడుకో" అని నచ్చచెప్పేను.

"వినయ్! వచ్చి కూచుని ఈ ఎక్కాలు బట్టీ పట్టమ్మా! రా చెప్పినమాట విను నాన్నా, నా తండ్రివికదూ (స్మృతి పథంలో ఓ తునక తళుక్కుమంది). ఇద్దరూ చదువు పని ముగించి తరవాత ఆడుకోండి" అని నేను ఒక వైపు అరుస్తూనే ఉన్నాను, వాళ్ళ ధోరణిలో వాళ్ళు ఉన్నారు.

పిల్లల్ని అదుపులో పెట్ట లేక మాధవ్‌ని పిలిచేను. "ఏదో ఆడుకోనిద్దూ, ఇప్పుడుకాకపోతే ఇంకెప్పుడు ఆడుకుంటారు. చదువులు వాటంతట అవే వస్తాయి" అని తేలిగ్గా తీసిపారేసేడు. చివరికి మాధవ్ కూడా నే చెప్పినమాట వినడంలేదు. ఎవరు చెప్పిన మాట ఎవరు వింటారు. జీవితం అంతా మనం ఎవరో చెప్పిన మాట వినాలి, లేకపోతే మనం చెప్పినమాట ఇంకొకరు వినాలి. అందులో ఎవరు ఎంత ఎక్కువమందిచేత వినేట్టుచేస్తారో అన్నది వారి ప్రతిభ సూచకం. పిల్లల్ని పట్టించుకోకుండా అలా వదిలేస్తే ఏమైపోతారన్న బెంగ కూడా లేదు మాధవ్‌కి. ఇలా అయితే ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోరూ. వాళ్ళచేత చెప్పినమాట వినేలా చేయడం ఒక పెద్ద తతంగం. స్కూలు ఫైనల్ ముగించిన అమ్మ ముగ్గురు పిల్లల్ని ఎంత సమర్థవంతంగా పెంచింది!? ఇంత చదువుకున్న నేను మరి ఇద్దరిని అదుపులో పెట్టలేకపోతున్నానేమిటి? వాళ్ళపాటీ చెయ్యలేకపోతే ఇంకెందుకూ? అమ్మా నాన్నల మీద గౌరవం కోటింతలు పెరిగిపోయింది. వాళ్ళ ఫొటో తీసుకొచ్చి దేముడి పటం పక్కని పెట్టి రోజూ దండం పెట్టాలనిపించింది. ఈ పిల్లల్ని boarding schoolలో చేర్పిస్తేనో! ఛ, ఛ, ఉన్నవాళ్ళకి దూరంగా ఉండి చదువుకోవడం అదేం ఉద్ధరింపూ? పోనీ కనీసం ఓ tution master పెట్టవొచ్చునుకదా. ఆ పని చెయ్యగలను. ఇంతలో అనుకోకుండా నాన్న పోవడం జరిగింది. చెల్లెలు, తమ్ముడూ పై దేశంలో ఉండడంతో అమ్మని నాదగ్గరికి తీసుకు వచ్చి పెట్టుకున్నాను. అమ్మకి కూడా పిల్లలతో కాస్త కాలక్షేపం అవుతుందనుకున్నాను.

కాలక్రమేణా పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయ్యేరు. నేను చెప్పింది ఏదీ ఒక్కడూ చెయ్యలేదు. అలాగని పెద్దగా చెడిపోనూ లేదు. మేం డాక్టర్లం కదా M.B.B.S. చెయ్యరా అంటే "అబ్బెబ్బె, డాక్టర్ ఎవడు చేస్తాడు. నేను commerce తీసుకుని M.B.A/C.A. చేస్తాను" అన్నాడు విజయ్. పోనీ ఏదో ఒకటి చదువుతానన్నాడు కదా. సరే నువ్వయినా M.B.B.S. చెయ్యరా వినయ్ అంటే అబ్బె, నాకు ఆటలంటే ఇష్టం క్రికెట్ టీంలో చేరుతానన్నాడు. క్రికెట్ ఆడడం ఒక పెద్ద ఉద్యోగం అన్నట్టు. అదేమిటంటే

"అమ్మా! మీకేం తెలీదు. మీ ఆలోచనలన్నీ పాతకాలంవి. డాక్టర్ చదవడం, ఇంజినీరవడం, ఇదంతా చాలా పాత ఫేషన్" అన్నాడు వినయ్.

"మరి కొత్త ఫేషన్ ఏమిట్రా?"

"అలా అడుగు చెబతా విను. క్రికెట్, ఫుట్‌బాల్, టెన్నిస్ లాంటి టలాడడం, లేకపోతే టీంలో చేరి ఏదైనా పని చెయ్యడం! ఎంత మజాగా ఉంటుందో తెలుసా!"

"ఒహో! అలాగా! మరి డబ్బులెలా వస్తాయిరా కన్నా?"

"డబ్బులా! అమ్మా, నీకసలు ఏమీ తెలీదు. చూడు ఇలా వచ్చి కూర్చో, చెప్తాను. అమ్మా, డబ్బులు మనం కావాలనుకుంటే వచ్చేవి, వద్దనుకుంటే పోయేవి కావమ్మా. మనం మన life లో మనకి ఇష్టమైనదీ మన మనసుకు నచ్చినది చేసేసుకుంటూ పోవడమే. డబ్బులు వాటంతట అవే వస్తాయమ్మా. మనం పుట్టిననాడే దేముడు మన ఖాతాలో వ్రాయవలసింది, రావలసింది జమ చేసేసేడు. మనం ఎంత శ్రమ పడ్డా దానికన్నా ఒక్క పైసా ఎక్కువకాని, తక్కువకాని సంపాదించలేం. దానికి ఎందుకింత హడావిడి చెప్పు. కొంచెం లైటు తీసుకో. "చాలా నాటకీయంగా చెప్పుకుంటూ పోతున్నాడు వినయ్.

మాయాబజారులో చెప్పినట్టు కాల మహిమ కాకపోతే, వేలెడు లేడు, వీడుకూడా నాకు చెప్పేవాడే వీడెన్ని మాటలు నేర్చేడు అని వాపోతూ "అలాగా! అతి సూక్ష్మంలో మొక్షం చూపించేవుగా! వెళ్ళి మరి ఓ క్రికెట్ ఆట ఆడి ఓ రెండువేలు పట్రా! అప్పుడు చెప్పు నీ ఫిలాసఫీ కబుర్లు. అప్పటిదాకా మేం చెప్పినమాట విను!" అనగలమాట అన్నానేగాని అంటే నా మొగుడింటాడా అన్నట్టు నామాట వాడి చెవికెక్కే దూరం దాటి మేడమీద గదిలోకి వెళ్ళిపోయేడు వినయ్. వాడన్న మాటలు మళ్ళీ తలుచుకుని నవ్వుకుంటూ, అమ్మ గదివైపుకి వెళ్ళేను.

నాన్నగారు పోవడంతో అమ్మ బాగా ఒంటరిదైపోయింది. ఇంట్లో మేం ఉన్నా మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టకూడదన్న భావంతో బయటకు వచ్చేది కాదు. తనకి ఎలా నచ్చితే అలాగే ఉండనీ అని నేను పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. నేను నా పిల్లల్ని బాధ్యతాయుతంగా పెంచాలన్న హడావిడిలో సతమతమవుతూ నా బాధ్యతని విస్మరించడంతో అమ్మకి మతి స్తిమితం తగ్గుతోందన్న విషయం కొంచెం ఆలస్యంగా తెలుసుకున్నాను. అప్పటికప్పుడు చెప్పిన విషయాలే మర్చిపోవడం, పిల్లలు గట్టిగా అల్లరి చేస్తే వాళ్ళమీద కసరడం మొదలయినప్పుడు ఏదో పరధ్యానం అనుకుని పట్టించుకోలేదు. ఇంట్లో ఇద్దరు డాక్టర్లు ఉండగా, నా కళ్ళ ముందు ఈ విధంగా జరగడం చాలా పెద్ద దెబ్బే. ఎటువంటి అమ్మని ఇటువంటి పరిస్తితుల్లో చూస్తానని జన్మలో కూడా అనుకోలేదు. వంట మనిషి మధ్యాహ్నం పెట్టి వెళ్ళిన భోజనం పళ్ళెం అలాగే ఉంది.

"అమ్మా! ఏమిటమ్మా ఈ అల్లరి? మధ్యాహ్నం భోజనం చెయ్యలేదేమ్మా? "

"ఎందుకూ భోజనం?" అంది.

"అదేమిటమ్మా అలాగంటావు. భోజనం చెయ్యకపోతే నీరసపడిపోవూ?" నేనన్న మాటలు అర్థం అవనట్టుగా వెర్రి చూపులు చూస్తూ ఉండిపోయింది.

కాల మహిమ కాదూ మరి, ఆనాడు తనమాట పిల్లలు వినడం లేదని బెంబేలు పడిపోయి యుక్తి ప్రయుక్తులతో ఎంతో విజయవంతంగా మమ్మల్ని సమర్థులని చేసిన అమ్మ, ఈనాడు తన పిల్ల చేత చెప్పించుకోవలసిన పరిస్థితిలోకి వస్తుందని నేను కలలోనైనా ఊహించే లేదు.

అలా అమ్మని చూస్తూ గుండెల్లోంచి తన్నుకు వస్తున్న దు:ఖం ఆపుకోలేక "పోనీ, హార్లిక్స్ కలిపి పట్టుకురానా" అంటూ జవాబుకెదురుచూడకుండా గబ గబా వంటింట్లోకెళ్ళి సాయంత్రానికి కాచిన పాలు ఓ గ్లాసుడు తీసుకుని అందులో హార్లిక్స్ కలిపి పట్టుకొచ్చి దగ్గరగా వెళ్ళి "అమ్మా, కాస్త హార్లిక్స్ తాగు!" అన్నాను. ఇంకా అదే చూపు! పెదవులు బిగించి భీష్మించుకున్న తల్లి పక్కనే కూచుని వీపుచుట్టూ ఆప్యాయంగా చెయ్యి వేసి "రాను రాను చంటిపిల్లవయిపోతున్నావు. నే చెప్పిన మాట విను, నా బంగారు తల్లివికదూ, ఓ గుక్కెడు హార్లిక్స్ తాగమ్మా!"అన్నాను.

Click here to share your comments on this story